

13 Hours

Geschreven door: Fleur Ehmen

Over mij

20-06-2000 is de datum dat ik werd geboren. Ik leef een vrij normaal leven, samen met mijn familie en vrienden. Ik heb verschillende hobby's gehad, maar ben bij het schrijven blijven kleven. Ik doe nu de opleiding Gespecialiseerd Pedagogisch Medewerker niveau 4 op het mbo in Groningen, hopenoend volgend jaar mijn diploma te halen. Het schrijven doe ik er als een hobby bij.

In het speciaal geschreven aan

Mijn vrienden en vriendinnen.

Over '13 hours'

Het verhaal heeft twee hoofdpersonen, Joshua en Resa. Het hele verhaal wordt beschreven vanuit beide personage's. Op deze manier wil ik laten zien dat situaties door iedereen anders gezien worden, mensen anders reageren op situaties en er hierdoor misverstanden kunnen ontstaan. Ik beschrijf hoe beide personage's denken waardoor je als lezer kunt inleven in Joshua en Resa.

Het verhaal is niet waargebeurd, ik heb alles verzonnen. Er komen heftige onderwerpen in voor, maar ik vind het belangrijk dat ook deze gezien worden. Het boek is niet altijd even realistisch, al heb ik geprobeert het zo echt mogelijk te laten lijken.

Synopsis

Pov. Resa

Met mijn ogen gesloten zit ik in de witte politieauto. De agent vraagt of ik het leuk zou vinden als de sirene aangaat. Ik krijg al hoofdpijn bij het idee. Mijn gedachten brengen mij terug naar de afgelopen 13 uren. Het heeft mijn leven veranderd. Negatief? Positief? Of een beetje van beide?

Pov. Joshua

Eindelijk naar huis. Zal mama ongerust zijn? Zal alles weer worden zoals het was? Of heeft dit wel degelijk mijn leven veranderd? Dit is de eerste keer dat ik in een politieauto zit en tot mijn verbazing mag de sirene aan. Zo sluit ik mijn 13 uur durende avontuur toch nog in stijl af.

Inhoud

Hoofdstuk 1: Koffers gepakt

Hoofdstuk 2: Handen omhoog of ik schiet!

Hoofdstuk 3: Het blad

Hoofdstuk 4: Roodkapje

Hoofdstuk 5: De dierenval

Hoofdstuk 6: Op blote voeten

Hoofdstuk 7: Grote dikke kraai

Hoofdstuk 8: De rivier

Hoofdstuk 9: Verlaten villa

Hoofdstuk 10: Een foutje?

Hoofdstuk 11: Het meisje met de hond

Hoofdstuk 12: Vragen en antwoorden

Hoofdstuk 13: Tranen van geluk.

1

Koffers gepakt

Pov. Resa

Ik zwaai overdreven vrolijk naar het viertal bij de deur. Lucas gooit de koffers in de auto en vervolgens rijden we weg. "Ze gaan het vast rustig vinden zonder jou". Lucas kijkt me lachend aan. "Man, ze hebben nauwelijks door dat ik bij hen woon".

In de verte zie ik de bus al staan. Een heleboel eerstejaars kijken met grote ogen naar mijn joelende klasgenoten. Stelletje geiten zijn het. Ik stap uit en neem mijn koffer mee. "Resa!" gilt Jinthe enthousiast. Ze valt me om de hals en ik raak uit balans. Gelukkig weet ik me net op tijd te herstellen.

Jinthe ploft neer op de achterbank en ik volg haar voorbeeld. De beste plekken van de bus. Ik kijk hoe mijn klasgenoten zich naar binnen wurmen en Jinthe heeft ondertussen de muziek al aangezet. De stem van Adele galmt door de bus.

We gaan op werkweek naar een of ander vaag dorpje in België. Eerlijk, ik zou niet weten waar het ligt of hoe het heet. Het is aan de rand van een enorm bos waar we veel activiteiten gaan doen. Wij mogen daar les gaan geven aan klassen van de lokale school. En natuurlijk gaan we een mega vette spooktocht organiseren.

Mevrouw Beek stapt de bus in en roept dat iedereen even stil moet zijn. "Vol verwachting klopt ons hart" zingt Jinthe zachtjes in mijn oor. Ik schiet in de lach en ontvang een nijldige blik van Lieke. Lieke wilt altijd opletten, altijd alles weten. Ze verzamelt knikkers. Ja, die ronde balletjes waar we vroeger mee speelden.

Lieke is een apart meisje. Ik zou niet weten waar ze haar kleren koopt. Vandaag ook, ze draagt een veel te grote broek met daarop een knalgeel shirtje. Haar lange bruine haar heeft ze in een vlecht gebonden en boven haar ogen zit blauwe oogschaduw, met glitters uiteraard.

"We moeten vijf uur rijden en we gaan in een stuk door naar locatie. Als er iets is kan je naar mij toekomen en verder vraag ik jullie vriendelijk om niet heel hard mee te zingen met de muziek van Jinthe en Resa". Mevrouw Beek lacht om zichzelf en zoekt een plekje.